

Eduard Chmelár: Kolaboranti, udavači a nepriatelia slobody prejavu

- CZ24 News | 20. května 2022

SLOVENSKO: Zo správy, že päť kongresmanov z USA chce na slovenskom facebooku urobiť poriadok s „proruskými dezinformáciami“, že konajú na podnet ministra obrany Jara Naďa a že sa im poďakoval za pomoc aj premiér Heger, šéf diplomacie Korčok a vicepremiérka Remišová, mi zostal rozum stáť. A to hneď z niekoľkých dôvodov.

Ten prvý je, že päťica členov amerického zákonodarného zboru zasahuje do vnútorných záležitostí Slovenskej republiky takým drzým až brutálnym spôsobom, že to nemá v našich moderných dejinách obdobu.

Ten druhý je, že kongresmani u nás žiadajú také obmedzenie slobody prejavu, aké by im u nich doma neprešlo, pretože anglo-americké poňatie tohto práva je oveľa liberálnejšie ako kontinentálne európske normy, takže v Spojených štátoch by ste nemohli odstíhať ani extrémistické prejavy.

No a ten tretí, azda najzávažnejší je, že toto všetko sa nedeje pod tlakom, ale z vlastnej iniciatívy našich najvyšších štátnych predstaviteľov, ktorí namiesto toho, aby svojich občanov chránili, udávajú ich a v spojení s cudzou mocnosťou konajú proti nim a ich právam. To je škandál, ktorý by mal za normálnych okolností potenciál pádu vlády, no v našich podmienkach nespôsobil ani len formálne mediálne znepokojenie. Ako inak než kolaborantstvom a udavačstvom možno nazvať ponížujúcu žiadosť predstaviteľov slovenskej vlády o pomoc svojich amerických priateľov v boji so svojimi oponentmi? Biľak by závidel, ako sa to robí!

Keď sa Brežnev na jar 1968 pravidelne vyhrážal Dubčekovi, aby urobil poriadky s kritickými médiami, Alexander Dubček odmietol. Nemohol. **Sloboda tlače bola najväčší výdobytok Pražskej jari a vtedy to už u nás nešlo na povel ako v Moskve. Keď sa americký veľvyslanec pokúsil diktovať českému prezidentovi, kam smie a kam nesmie cestovať, Miloš Zeman s ním vyrazil dvere a povedal, že tento pán už nie je na Pražskom hrade vítaný.**

Súčasná bábková vláda na Slovensku nie je schopná nič z toho urobiť. Nemá elementárnu hrdosť a suverenitu, predpoklad každého zdravého vlastenectva. Je to vláda kolaborantov a udavačov a nenašla v sebe ani tolko cti, aby nás aspoň zrádzala na zodpovedajúcej úrovni – nášho premiéra a členov vlády postavil do pozoru obyčajný kongresman. Netreba žiadny pozývaci list ako pred vyše polstoročím, príkazy plnia iniciatívne a okamžite. Z listu kongresmanov vyplýva, že vychádzali zo zavádzajúcich až lživých informácií, že sa stretli s dedičom oligarchického impéria Esetu a zostavovateľom pochybného zoznamu „proruských aktérov“ Michalom Trnkom a že na šéfa spoločnosti Meta Marka Zuckerberga vyvíjali nátlak, aby názory týchto ľudí obmedzil alebo odstránil. Ja len pripomeniem, že právnik Pavol Weis už dosiahol, aby jeho meno z tohto svojvoľného súpisu okamžite odstránili a ďalšie žaloby budú nasledovať.

Napriek tomu, že som pred týmto trendom varoval, nemôžem uveriť tomu, kam vývoj v tomto štáte dospel, a to bez silnejšej odozvy médií či širokej verejnosti. Zhrniem nebezpečenstvo, ktoré nám hrozí. Trvám na tom, že tzv. dezinformácií nie je viac ako v minulosti, ako historik médií to viem exaktne dokázať, a že **tzv. boj proti dezinformáciám nie je nič iné ako ideologické zdôvodnenie snáh umlčať protistranu, vylúčiť ju z legitímnej diskusie a zabezpečiť si mediálny monopol.** Tvrdenie, že dezinformácie do verejnej diskusie nepatria, obstoí iba v prípade, ak by ste zabezpečili vylúčenie všetkých hoaxov z komunikácie – vrátane tých, ktorými si pomáha

vláda a jej spriaznené médiá – čo je prakticky nemožné. V opačnom prípade je to po znormálnovaní verejnoprávnej televízie a mainstreamových médií odňatie jedinej komunikačne účinnej platformy opozícií a disentu. Mohlo by sa vám zdať, že majitelia facebooku alebo twitteru by sa mohli na takéto vyhrážky politikov vykašľať, ale ako potvrdil vo včerašom vysielaní TA3 generálny riaditeľ Európskeho parlamentu pre komunikáciu Jaime Duch, Európska únia chce na jeseň schváliť legislatívu zavádzajúcu „reguláciu informácií“ (tak sa v newspeaku novej autoritatívnej moci nazýva cenzúra), ktorej sa budú musieť sociálne siete prispôbiť – ak chcú zostať na európskom trhu.

Niektorí akoby nechápali, čo nám hrozí. Advokát Tomáš Kamenec tvrdí, že iba ochranou médií dokážeme udržať demokraciu nažive, no jedným dychom dodáva, že pozastavenie činnosti ruským médiám v EÚ je legitímne a legálne. Aký význam má však demokracia a sloboda, ak z priestoru vytesníme všetky názory, s ktorými nesúhlasíme, ak polemiku nahradíme represiou a argument zákazom? Kamenec zarába na tom, že zastupuje veľké mediálne koncerny, ale pravdou je, že dnes nie je ohrozená sloboda médií (ktorá ani právne nie je garantovaná), ale sloboda prejavu vzťahujúca sa na každého človeka – nielen na mediálnych pracovníkov. Bez korporatívnych médií demokracia prežije, ba dokonca sa aj posilní, ale bez zaručeného práva na slobodné prijímanie a šírenie informácií, nikdy. Klasické médiá v tejto informačnej vojne bojujú za svoje komunikačné privilégia a monopoly, verejným záujmom je však zachovanie plurality zdrojov informácií a občianskych informačných práv.

Ak americkí kongresmani, ale aj vicepremiérka Remišová vyčítajú facebooku, že má na Slovensku „málo overiteľných faktov“, tak musíme pripomenúť, že mainstreamové médiá ich nemajú prakticky vôbec a že toľko hlúposti, čo sa tam premieľa, už dávno prevyšuje počet hoaxov v alternatívnych médiách – ale nikto to nepreveruje. Iba admin Polície Slovenskej republiky, ktorý sám šíril hoaxy, sa vytešuje, že „o toxickosti slovenského facebooku sa dozvedel celý svet“ (nebudem prekvapený, keď sa raz celý svet dozvie, ako nedôstojne až trápne komunikuje oficiálny štátny orgán a že jeho stránku spravuje psychicky nevyrovnaný bývalý redaktor Nového času). Krásna ukážka toho, ako mu robí problém pochopiť, že ten svet sa to nedozvedel len tak, že mu to minister Naď nabonzoval ako taký trefotriedny udavač.

Je najvyšší čas, aby sa všetci príčetní ľudia na Slovensku spamätali a začali konať, kým neuľtčia posledného z nás. Je najvyšší čas pochopiť, že vláda sa nesnaží o víťazstvo pravdy nad propagandou, ale o totálne ovládnutie informačného priestoru. Preto útočí na tých, ktorých nemá pod kontrolou.

A preto jej vôbec nevadia každodenné lži, ktoré chrlia mainstreamové médiá. Nemusíte byť priveľmi dôvtipný, aby ste zistili, že Volodymyr Zelenskij je notorický klamár. Naposledy to bolo očividné pri jeho chvastúnskych videách, ako pod jeho vedením Ukrajina evakuovala obrancov Azovstaľu, ktorí si vraj splnili bojové úlohy a čoskoro sa dostanú domov... Kam sa podelo žurnalistické kritické myslenie, keď začali prichádzať správy, že ukrajinskí vojaci boli „evakuovaní“ na územie proruských separatistov? Prečo Zelenskij klame národ i svetovú verejnosť, že čoskoro dôjde k výmene zajatcov, keď vie, že sa na tom Kyjev a Moskva doteraz nedohodli a pravdepodobne ani nedohodnú, keďže zajatí obrancovia Azovstaľu patrili k ultrapravicovému pluku Azov, ktorý (hádám sa o tom nebudeme dohadovať) používa jednoznačne fašistickú symboliku? Ešte raz: príslušníci pluku Azov sa vzdali, boli odzbrojení a zajatí. A nás tu zatiaľ krmia bajkami o víťazstve ukrajinského ľudu.

Zatiaľ totiž nedokázali upchať všetky informačné kanály, zatiaľ sa dajú pozerať arabské, indické i čínske stanice, na ktorých ukazujú aj zničenú ukrajinskú techniku a na ktorých to vôbec nevyzerá tak, že Moskva je na kolenách. Čo je teda skutočnou dezinformáciou? Otvorene napísať, že Ukrajina bitku o Mariupol prehrala? Alebo krívať čitateľov a divákov nezmyslami o víťaznom postupe, ktorý je nemenej komický ako reči o „špeciálnej vojenskej operácii“? Ako napísal legendárny pesničkár a publicista Ivo Hoffman (áno, ten, ktorý ešte nezabudol, že „... .sľúbili sme si vraviť pravdu len...“):

Pravda nie je to, čo vybojujú víťazi. Pravda je to, čo zostane po porazených. Po vojnách, ktoré nemajú víťazov, ale iba obete.

Stáť na strane Ukrajiny, na strane napadnutého štátu, ktorý bojuje o holú existenciu, je pre každého človeka, ktorý si ctí medzinárodné pravidlá, správne tak z politického, ako aj morálneho hľadiska. Ale Ukrajine nepomôžeme tým, keď budeme ľuďom obmedzovať prístup informácií a klamať ich. Prečo si nikto v našich médiách nekladie otázku, ako je možné, že väčšina najľudnatejších štátov sveta, vrátane Indie či Brazílie, sa nestavia jednoznačne na „našu stranu“? Prečo má Západ čoraz viac nepriateľov? My sme si už po teroristických útokoch z 11. septembra 2001 vytvorili márnomyseľnú, no ľživú odpoveď: vraj preto, že nenávidia našu slobodu. Ale oni nás nevnímajú ako slobodných. Pohŕdajú nami pre naše pokrytectvo a na rozdiel od nás oprávnene nevnímajú svet pred vojnou na Ukrajine ako spravodlivý, lebo vedia, že Putinov útok nebol bezprecedentný, že táto devastácia medzinárodného práva sa tu odohráva posledné tri desaťročia a my sme si pred tým zakrývali oči. Obviňujeme Rusko, že zneužíva právo veta, ale Spojené štáty stoja na čele tohto rebríčka. Obviňujeme Rusko, že porušuje medzinárodné právo, ale nikto ho neporušoval viac ako Spojené štáty. Obviňujeme Rusko, že neuznáva jurisdikciu Medzinárodného trestného súdu, ale Spojené štáty ju neuznávajú tiež. Popri tom všetkom sa ešte nájdú eurohujeri ako naša prezidentka, ktorá neviem prečo práve neutrálnym Švajčiarom káže, že Európa sa pri riešení klimatickej krízy musí zjednotiť na hodnotách liberálnej demokracie – akoby nechápala, že európska integrácia je zastaraný projekt 20. storočia, že Európa už nestačí, že dnešné výzvy sú planetárne a že z nich nemožno vyčleniť hlavných aktérov len preto, lebo nás nechcú poslúchať.

A tak si neklamme. Nie sme len národom hrdinov. Sme národom hrdinov a udavačov. Udávalo sa tu od nepamäti. Od čias závistlivých kňazov na Velkej Morave, od čias janičiarov kolaborujúcich s Osmanskou ríšou, udávalo sa za Jánošíka, za revolúcie v roku 1848, za maďarizácie, udávali gardisti za Tisa, bolševici za Gottwalda i normalizátori za Husáka. Od Tuku cez Bilaka až po Naďa mala každá generácia svojich kolaborantov. Dôležité je vedieť, že toto, čo robia, je odporné, odsúdeniahodné a že toto im národ nezabudne. Možno práve preto sú takí bezočiví, arogantní a agresívni, lebo vedia, že sa nemôžu oprieť o ľud svojej krajiny, ale len o chlebobarcov za oceánom. No váš zámer zapchať ústa kritikom vašich klamstiev sa vám už nepodarí. Môžete zapchať ústa jednému, desiatim, stovke z nás. Ale neumlčíte národ. Ozvena našich slov vás zmetie ako lavína.

[ZDROJ](#)